

som ministeren. Det er ikke det, det drejer sig om.

Som ministeren også ved, så rokker det jo ikke ved det faktum, at man mener, der er behov for 250 hospicepladser. I debatten om forbudet mod tobaksreklamer henviste mange ordførere til Kræftens Bekæmpelses papirer, hvor de havde samlet lidt viden, som der står, og mange ordførere brugte det papir kraftigt i deres argumentation. Så nu vil jeg også effektivt og kraftigt her i debatten bruge Kræftens Bekæmpelses tal: Der er behov for 250 pladser.

Lad os da give de nyetablerede hospicer mulighed for at komme ind under loven, så vi kan dække det behov. Jeg synes altså, det var lidt ærgerligt, at sundhedsministeren ikke i dag vil give tilsagn om en udvidelse. Det er virkelig sørgeligt. Sympatien er der jo. Det er et meget stort mindretal, der er for udvidelsen, som står bag det her beslutningsforslag, så det havde klædt ministeren at række hånden frem til samarbejde.

Vi må som sneglen bevæge os langsomt fremad og vente til foråret og hvad så? Venter vi på endnu et nederlag eller hvad?

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg vil lige gøre fru Henriette Kjær opmærksom på, at med hensyn til den syltetøjskrukke derude så har maleren, som faktisk også var en meget klog maler og en meget vittig maler, sat cellofanpapir over. Vi agter ikke at tage det cellofanpapir af og putte rapporten ned i krukken for at sylte den. Vi agter faktisk at debattere den, når den kommer.

Hermed sluttede forhandlingen, og og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Grete Schødt):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Sundhedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 64:

Forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af retskrav på familiesammenføring samt om skærpede forsørgelseskrav.

Af Peter Skaarup (DF) m.fl.

(Fremsat 5/12 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Det forslag, vi behandler i dag, drejer sig om en fuldstændig ophævelse af retskravet på familiesammenføringer. Forslaget vil betyde, at der kun i de tilfælde, hvor et afslag ville være i strid med en konvention, som Danmark har tilsluttet sig, vil blive meddelt opholdstilladelse efter reglerne om familiesammenføringer. Efter forslaget vil ændringerne ramme alle, der søger om familiesammenføringer, herunder også mindre børn af og ægtefæller til danske statsborgere.

Regeringen noterer sig med tilfredshed, at forslagsstillerne pointerer, at man skal holde sig inden for de internationale forpligtelser, og at konventionerne altså skal overholdes. Det er regeringen helt enig i, men regeringen kan ikke støtte forslaget, der vil have nogle meget vidtgående konsekvenser også i forhold til mindreårige børn af og ægtefæller til danske statsborgere.

Man skal i den forbindelse tænke på, at de internationale forpligtelser f.eks. forhindrer os i at henvise flygtninge til familiesammenføring i hjemlandet, hvor de jo risikerer forfølgelse, mens danske statsborgere derimod i flere tilfælde vil kunne henvises til et andet land. Konsekvenserne ville altså være, at danske statsborgere i flere tilfælde ville blive tvunget i, hvad man kunne kalde en slags landflygtighed.

Forslaget drejer sig også om en række andre ændringer, f.eks. om forsørgelseskravet. Reglerne på det område blev ændret i forbindelse med den såkaldte udlændingepakke så sent som i 1998, og jeg synes ikke, at de ændringer, der her er lagt op til, er overbevisende, og mener ikke, at der er grund til at ændre reglerne nu igen, og derfor kan regeringen som sagt ikke anbefale, at beslutningsforslaget bliver vedtaget.

Regeringen er enig i, at nogle familiesammenføringer kan være en barriere i forhold til at blive integreret i det danske samfund, og regering-

gen fremsatte da også et lovforslag sidste forår, der netop ændrede reglerne for familiesammenføringer med det formål at forbedre integrationen, og det var et lovforslag, der blev vedtaget af et bredt flertal i Folketinget.

Det er en meget afgørende retningspil for regeringen, at de udlændinge, der kommer til landet, bliver en godt integreret del af det danske samfund. Vi ønsker ikke at have mennesker i landet, der er isolerede, uden store muligheder for at forsørge sig selv og dårligt tilpasset.

Derfor giver det anledning til overvejelser, når undersøgelser viser, at udlændinge, der bor her i landet, fortsat overvejende gifter sig med ægtefæller fra hjemlandet. I hvert fald er det et problem, hvis den ægtefælle, der bor her i landet, ikke selv er godt integreret og kan hjælpe den nytilkomne til rette i Danmark og vise ham eller hende, hvordan tingene foregår her, og hvad der forventes af en borger i Danmark.

Den lovændring, der blev vedtaget i sommer, betød jo tre ændringer: en ny bestemmelse om tilknytningskrav ved familiesammenføring med ægtefælle og samlever, en ny bestemmelse om boligkrav, og som led i indsatsen mod tvangsægteskaber blev retskrav på familiesammenføringer for mennesker under 25 år ophævet.

Ændringerne blev jo indført for at undgå tvangsægteskaber. Dem vil vi ikke acceptere, og derfor kan unge mellem 18 og 25 år i dag kun få ægtefællesammenføring, hvis ægteskabet eller samlivsforholdet utvivlsomt er indgået efter den herboendes eget ønske, eller særlige personlige forhold i øvrigt taler for det.

Vi har altså kun haft et halvt år til, at loven kan virke, og jeg synes, det er vigtigt, at vi fortsat følger de lovændringer, der blev vedtaget. Det er sådan, at siden loven er trådt i kraft, har ca. 230 mennesker fået afslag på familiesammenføringer efter de nye regler. Loven bliver altså brugt, og det kan fortsat vise sig, at den også bliver brugt i større omfang. Der er, så vidt jeg er blevet oplyst, netop to nye ønsker om familiesammenføringer, der har fået afslag som følge af bestemmelsen om tvangsægteskaber.

Men man kan sige, at loven jo først og fremmest er vigtig som et forebyggende element, for den skal være et signal til forældrene om, at de skal lade være med at presse deres unge sønner og døtre til at indgå et ægteskab, de ikke ønsker.

Men lovgivningen kan ikke alene løse det problem. Man kan ikke lovgive sig ud af, at der bliver indgået ægteskaber imod de unges ønsker. En lov er ikke nok alene. Lovgivningen må

følges op af andre initiativer. Derfor har jeg også satset meget på at støtte de initiativer, der er ude i samfundet, f.eks. foreningen Broen og IND-sam, der gør en god indsats for at rådgive og vejlede unge, som er på vej ind i et ægteskab, de ikke ønsker at være en del af. Der er også rådgivningsteam i nogle kommuner, og man kan sige, at det er ønskværdigt, at der kommer det i flere kommuner. De kan mægle mellem forældre og børn, sådan at de unge undgår at blive tvunget ind i et ægteskab, de ikke ønsker, men uden at det får meget omfattende konsekvenser i form af, at kontakten til forældrene bliver brudt.

At bekæmpe tvangsægteskaber og den vold, der ofte følger med, er altså ikke noget, vi kan klare med lovgivning alene. Det kræver en ændret holdning, der sikrer unge mennesker med en anden etnisk baggrund deres personlige frihed. Det ligger mig meget på sinde, og det vil jeg arbejde på på mange forskellige fronter og altså ikke kun gennem lovgivning.

Lars Kramer Mikkelsen (S):

I Socialdemokratiet ønsker vi klare regler for familiesammenføring, men vi vil have, at Folketinget påtager sig ansvaret for reglerne for familiesammenføring. Derfor mener vi ikke, at retskravet på familiesammenføring generelt skal afskaffes til fordel for skønsmæssige afgørelser på et mere eller mindre afklaret grundlag. Vi har været nødsaget til at fravige dette princip for ægteskaber indgået af personer under 25 år, fordi mange meldinger gik på, at en del af disse ægteskaber var indgået imod parternes fri vilje. Men generelt vil vi ikke fralægge os det politiske ansvar.

Vi skal have nogle regler, der kan vinde almindelig accept i den danske befolkning, og jeg mener ærlig talt, at det er lidt af en tilsnigelse, når Dansk Folkeparti gør sig til talsmand for hele den danske befolkning på dette område. De danske familiesammenføringsregler skal ikke udformes efter, hvad vi som minimum har forpligtet os til i internationale konventioner, ligesom de heller ikke skal udformes således, at så få danskere som overhovedet muligt gifter sig med udlændinge.

Dansk Folkeparti vil have, at alle, der søger familiesammenføring, skal behandles efter de samme regler. Dansk Folkeparti finder det bl.a. betænkeligt, at der ikke stilles forsørgelseskrav til flygtninge og danske statsborgere, der ønsker familiesammenføring. Ens regler er for os at se i

Socialdemokratiet ikke målet. F.eks. er det urimeligt at stille krav om, at flygtninge skal kunne forsørge deres familie. Det vil de i praksis ikke være i stand til, og det vil være det samme som at forhindre dem i at blive forenet med deres børn og ægtefæller. Derfor kan Socialdemokratiet ikke støtte det forslag.

Derimod virker det meget rimeligt at stille et generelt forsørgelseskrav til herboende udlændinge, der ønsker familiesammenføring. Dansk Folkepartis ønske om ens regler for alle virker umiddelbart sympatisk, men det vil ikke stille alle lige, og herboende udlændinge vil derfor reelt have langt bedre muligheder for at forsørge deres ægtefælle, end flygtninge vil have det.

Socialdemokratiet kan heller ikke støtte et generelt krav om, at alle, der søger familiesammenføring, skal kunne tale dansk. Det krav vil alene ramme flygtninge. Herboende udlændinge skal efter de gældende regler mindst have boet her i landet i 6 år for at kunne opnå familiesammenføring og vil i løbet af 3 af de år have gennemgået et integrationsprogram, og derfor vil de sagtens kunne honorere kravet.

I Socialdemokratiet betragter vi det som rimeligt, at herboende udlændinge skal kunne forsørge de familiemedlemmer, der kommer her til landet. Derfor har vi i dag et generelt krav om, at herboende udlændinge skal kunne forsørge deres ægtefælle i de første 3 år, hvor vedkommende har midlertidigt ophold her i Danmark. Vi ønsker ikke den periode forlænget.

Vi kan heller ikke støtte et generelt krav om at kæde reglerne om familiesammenføring sammen med reglerne i straffeloven. Der eksisterer allerede i dag helt klare regler for udlændinge, der begår kriminalitet, hvilket kan føre til udvisning. Jeg finder, at disse regler tydeligt dækker det ønske, det er i Dansk Folkepartis forslag.

Grundlæggende ønsker vi i Socialdemokratiet ikke, at familiesammenføringsreglerne skal bruges som dække for illegal indvandring f.eks. gennem proformægteskaber, og vi mener heller ikke, at familiesammenføringsregler skal være udformet på en sådan måde, at de giver accept til ægteskaber indgået med parternes vilje. Det var som før nævnt også baggrunden for de ændringer af familiesammenføringsreglerne i 1998 og 2000, der er gennemført.

Til slut vil jeg sige, at Socialdemokratiet tror, at den bedste vej til et homogent Danmark ikke er at lukke grænserne for alle af fremmed herkomst. Det, vi har brug for, er en bedre integration; en integration byggende på et humanistisk

grundlag med gensidige krav og respekt for hinandens værdier.

Præcis som i regeringens integrationshandlingsplan bestående af de 78 punkter, som et stort flertal i Folketinget bakkede op om så sent som i sommer, vil jeg afslutningsvis sige, at det er afgørende for Socialdemokratiet, at udlændinge integreres hurtigt, konsekvent og effektivt i det danske samfund. Derved kan denne gruppe blive en endnu større gevinst for samfundet. De skal ikke isoleres eller for den sags skyld kriminaliseres.

Derfor kan vi ikke støtte Dansk Folkepartis forslag, og jeg skal på vegne af CD's hr. Arne Melchior, der ikke kan være til stede her i salen, sige, at CD har den samme holdning: De kan ikke støtte Dansk Folkepartis forslag.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det fremgår af beslutningsforslaget, at det er båret af en bekymring for Danmarks fremtid, og jeg skal sige, at vi i Venstre deler den bekymring. Vi mener fortsat, det er et kæmpe problem, at Danmark ikke selv kan styre udviklingen i udlændingepolitikken. Der er stort set to adgangstegn til at komme til Danmark: At man får familiesammenføring, og at man søger asyl.

Venstre har gennem 12 år forsøgt at få begrænset familiesammenføringsreglerne. Vi aner kender, både som ministeren og den socialdemokratiske ordfører har været inde på, at reglerne er blevet strammet flere gange, men der er fortsat et for stort antal familiesammenføringer, hvor personer, der egentlig har større tilknytning til deres hjemland, får opholdstilladelse her i Danmark.

Vi kan ikke blive ved med, at indvandrere i tredje og fjerde generation rejser hjem og henter ægtefællerne derhjemme. Derfor mener vi, at vi i langt højere grad, end loven giver mulighed for i dag, eller som loven er formuleret, skal stoppe opholdstilladelser, hvor tilknytningen er større til hjemlandet end til Danmark.

Derudover mener vi, at vi kan styre antallet af familiesammenføringer ved i højere grad også at stille krav. Der er et vist forsørgelseskrav nu. I Venstre har vi den opfattelse, at man ikke skal kunne opnå de fulde sociale ydelser, før man har fået permanent opholdstilladelse.

Permanent opholdstilladelse skal man ikke kunne få fra starten. Man skal heller ikke fra starten have opholdstilladelse med henblik på varigt ophold. Man skal have en begrænset, midlertidig opholdstilladelse. Og først, når man

har vist vilje til integration, skal man kunne få permanent opholdstilladelse, og først derefter skal man kunne få de fulde sociale ydelser.

Jeg vil også tage et andet punkt frem i beslutningsforslaget, nemlig at forslagsstillerne ønsker at stramme reglerne over for de kriminelle. Det gør vi også i Venstre.

Vi kunne forleden dag i radioen høre politiet berette om, hvordan personer påstod, at de kom fra Hviderusland, påstod, at de var mindreårige. Når politiet havde undersøgt sagen og interviewet havde været på et sproglaboratorium i udlandet, og der var foretaget alle mulige biologiske undersøgelser, så kunne man konstatere, at det ikke var mindreårige mennesker fra Hviderusland, men voksne mennesker, der var 5-6 år ældre, end de havde oplyst, og som i virkeligheden kom fra et af de baltiske lande.

Vi har den opfattelse, at når den slags løgnehistorier er blevet afsløret, så skal de pågældende fastholdes ved en frihedsberøvelse og udsendes omgående.

I det hele taget har vi den opfattelse, at hvis det overhovedet er muligt efter internationale konventioner, så ønsker vi udvisningsreglerne strammet.

Vi mener, at det samråd, vi havde med justitsministeren, og at den redegørelse, vi har fået fra Rigsadvokaten, viser, at Strasbourgdomstolen levner et vist spillerum for de forskellige lande, og derfor tror vi også, det er muligt at stramme reglerne for udvisning af kriminelle yderligere.

Men de meget firkantede regler, som fremgår af Dansk Folkepartis forslag, kan vi naturligvis ikke støtte. Der må selvfølgelig være forskel på, hvor længe man har været i landet, og hvilken kriminalitet man har begået.

Alt i alt kan jeg sige, at der er punkter i forslaget, som lægger sig tæt op ad Venstres udlændingepolitik, og dem kan vi støtte. Men der er altså også flere punkter, vi ikke kan støtte.

John Vinther (KF):

Det er ingen hemmelighed, og det er sagt mange gange – jeg skal alligevel gerne gentage det: Det Konservative Folkeparti ønsker retskravet på familiesammenføring ophævet. Det er der ligesom ikke noget nyt i.

I stedet ønsker vi, at der skal ske en konkret og individuel bedømmelse, hvor særlig ét forhold skal være afgørende for, om familiesammenføring tillades eller ej, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt familiens samlede tilhørsforhold

er større til Danmark, end det er til et andet land.

Det Konservative Folkeparti kan derfor principielt støtte forslaget om en ophævelse af retskravet. Det har været vores politik i mange år.

Men Dansk Folkeparti går muligvis et skridt for langt. Når jeg siger muligvis, så er det, fordi jeg naturligvis har noteret mig, at Dansk Folkeparti ønsker reglerne udformet på en sådan måde, at det sker i respekt for Danmarks internationale forpligtelser. Det er vi naturligvis enige i. Men jeg savner i bemærkningerne en stillingtagen til, hvorledes Dansk Folkeparti stiller sig til flygtninges familiesammenføring.

Oh her er jeg nødt til at sige det rent ud: Det Konservative Folkeparti ønsker ikke at ændre på reglerne om retskrav på familiesammenføring, når det gælder flygtninge.

Det er efter vores opfattelse nødvendigt at skelle imellem flygtninge og indvandrere. Indvandreren har muligheden for frit at rejse hjem for at bosætte sig der med sin familie, men eksempelvis den irakiske mand, der er flygtet fra Saddam Hussein, kan jo netop ikke vende hjem. Den mulighed har han ikke. Derfor finder Det Konservative Folkeparti det fuldt rimeligt, at en flygtning naturligvis har et krav på at kunne blive familiesammenført.

Det kunne være rart at høre Dansk Folkepartis syn på den sag.

For så vidt angår den del af beslutningsforslaget, der omhandler forsørgelseskravet, så er Det Konservative Folkeparti principielt enig i, at forsørgelseskravet skal være stramt. Det skal være så tilpas stramt, at ingen føler sig fristet til at finde hullerne, til at udnytte reglerne.

Omvendt – det er jeg også nødt til at sige – er der jo nok den forskel mellem vores og Dansk Folkepartis syn på tingene, at vi godt vil levne noget rum til en individuel og humanistisk baseret vurdering, der kan tage hensyn til de tilfældigheder, vi alle kan komme ud for her i livet.

I Dansk Folkepartis forslag, sådan som det er udformet, er der jo i hvert fald ikke megen plads til sådanne hensyn. Lad mig komme med et eksempel: En dansk mand møder under et besøg i USA en amerikansk pige. De gifter sig, og hun bliver familiesammenført, og de flytter her til landet. Han har en god uddannelse og et godt job, men kort tid efter at hun kommer her til landet, kommer han ud for en ulykke og mister sit arbejde og kommer på offentlig forsørgelse. Efter Dansk Folkepartis meget bastante bemærkninger ville det jo så medføre, at hun skulle ud-

vises af landet. Det synes vi ærlig talt ikke er rimeligt.

Og for at ingen skal føle sig fristet, så vil jeg sige, at det er helt tilfældigt, at det er en ung dansk mand, der optræder i det her eksempel. Hudfarven spiller ikke nogen rolle for Det Konservative Folkeparti.

Også i relation til forsørgelseskravet skal jeg bemærke, at Det Konservative Folkeparti ikke mener, at de meget skærpede krav, sådan som de optræder her, skal gælde flygtningene, og det er med nøjagtig den samme begrundelse som før. Vi mener heller ikke, at der skal laves om på det forhold, at der ikke stilles forsørgelseskrav ved danske statsborgeres familiesammenføring.

Der er elementer i beslutningsforslaget, der ligger tæt op ad Det Konservative Folkepartis politik, det kan vi naturligvis støtte. Og så må vi jo bruge den efterfølgende udvalgsbehandling til at få afklaret de uenigheder, der måtte være.

Knud Erik Hansen (SF):

Når man læser forslaget, er det et forslag om ændring af reglerne for familiesammenføring. Men hvis man skal forstå det, skal man også læse nogle af bemærkningerne, hvor det kommer frem, hvad det egentlig er, man vil med forslaget.

Der står i bemærkningerne, at der er en frygt for det multikulturelle, at vi bliver et multietnisk samfund. Der står oven i købet, at det er en stor opgave at forsvare Danmark som et homogent samfund på et kristent grundlag. Det er for mig at se en ganske stor ensretning, hvis man vil gøre det.

Jeg synes også godt, man kan spørge: Hvad er det egentlig, der er skræmmende? Er det antallet af folk med etnisk baggrund, og hvad kan de true? Man får en masse tal, og får bare at vide, at der er nogle problemer, og at det kan true dansk homogenitet og det kristne grundlag. Er det virkelig det, vi skal gå efter? Et samfund, der er ensrettet, et samfund, hvor vi skal have nogle bestemte meninger, for at vi kan være i det danske samfund. Er det dansk tradition? Ikke efter min mening.

Jeg synes også, man kan sige, at det at tro, at vi er et homogent samfund, er da også en falsk opfattelse. Danmark er da et samfund med mange kulturer og har altid været det. Der er mange forskelle på folk, der har levet i Danmark i mange år. Der er en arbejdertradition; der er en akademikertradition; borgerskabet har sine traditioner; der er jyder og københavnere. Vi kan finde

mange andre måder, hvor vi har forskellige væner og forskellige kulturer. Og nu får vi nogle ind med etnisk baggrund. De har så nogle andre traditioner, der er nye. Men principielt er det jo ikke forskelligt fra det, vi har og er vant til at have, nemlig folk med forskellige kulturer.

Hvis noget kan frygtes at gå galt, er det ikke på grund af forskellige kulturer. Men det er klart, at hvis vi sørger for, at der fortsættes med diskrimination, og sørger for, at de med en anden etnisk baggrund ikke kommer ind på arbejdsmarkedet og får samme muligheder, ja, så kan vi få et samfund, hvor etniske grupper bliver sociale tabere, og det er klart, det kan give et problem. Så synes jeg, man skal sige, at det er fordi man diskriminerer, at det kan give problemer.

Og hvad er det så, vi snakker om her? Det er jo familiesammenføring. Jeg synes også, vi mangler en forklaring på, hvorledes familiesammenføring kan give grundlæggende problemer. Det, vi snakker om, er 4.000, der bliver gift med danske statsborgere. Er det et stort problem? Vi snakker om ca. 2.500 børn, der bliver forenet med deres forældre. Er det et problem? Vi snakker om ca. 700, som lever i Danmark og fungerer i Danmark, som ganske vist ikke er danske statsborgere, men som har opholdstilladelse og har lov til at være her. Kan de udgøre et stort problem, hvis de gifter sig med en fra et andet land?

Vi har svært ved at se, at det er en trussel. Vi har svært ved at se det store behov for at stramme op. Vi kan derimod godt se et behov for, at vi sørger for, at de mennesker, der kommer til Danmark, får mulighed for at fungere fuldt ud i Danmark og også kan fungere som de danskere, som mange oplever, de er.

Vi synes, forslaget er falsk i tonen. Det vil gøre mange mennesker ondt, og vi synes, det lægger op til et fremmedhad, der ikke er grundlag for. Vi har den grundlæggende holdning, at vi skal behandle hinanden ordentligt i det danske samfund og tage hensyn til hinanden, og det synes vi ikke, det her forslag gør, og slet ikke, hvis man udsættes for en vilkårlig vurdering af, hvem der nu skal have lov til at være her. Vi sætter megen pris på, at man har nogle rettigheder, og at reglerne er klare, og alene af den grund vil jeg også tage afstand fra forslaget.

Henrik Svane (RV):

De senere år har der været megen tale om, hvordan vi bevarer danskheden, og om Danmark skal være et multikulturelt samfund. Det er na-

turligt at have den diskussion løbende, fordi verden omkring os forandrer sig hurtigt.

En af de ting, vi oplever, er, at flere kommer til Danmark fra andre lande. Derfor er det helt afgørende at sætte fokus på integrationspolitikken, og på dette område har den nuværende regering gennemført en række initiativer, der er på forkant med udviklingen, og som griber fat om de udfordringer og problemer, indvandringen enkelte steder giver anledning til.

Integrationen løses dog ikke på få år, og der er et stort efterslæb på integrationsområdet fra både 1970'erne og 1980'erne. Det er Det Radikale Venstres opfattelse, at det primært er dette efterslæb, som giver problemer. Problemerne skyldes ikke, at der årligt kommer for mange udlændinge til landet.

Det betyder ikke, at tallet for, hvor mange der kommer til Danmark, skal være konstant. Det kan både stige, og det kan falde. Det afgørende er, at der er nogle regler, som behandler folk lige, og som er et udtryk for en politik, der ikke indkapsler Danmark fra omverdenen.

Når det handler om at sikre grundlæggende rettigheder, er Det Radikale Venstre f.eks. tilhænger af at skride ind med lovgivning. Som ministeren nævnte, er det også sket ikke mindre end 19 gange i denne regerings tid. Vi gennemførte f.eks. senest en opstramning af familiesammenføringsreglerne sidste forår, fordi vi ønskede at tackle nogle helt konkrete problemer.

Vi ønskede bl.a. at undgå tvangsægteskaber og få skabt en bedre beboersammensætning i nogle af de almene boligbyggerier. Forleden besøgte jeg f.eks. Mjølnerparken her i København, og der er ingen tvivl om, at en beboersammensætning, hvor 98 pct. er udlændinge, er et udtryk for en fejlslagen integrationspolitik.

Men tallene, som ministeren nævnte tidligere, viser, at der allerede sker noget, og at lovgivningen virker. Der vil fortsat være masser af udfordringer på integrationsområdet, og den sidste lovgivning er forhåbentlig ikke set endnu, men det går den rigtige vej, og det går bedre, end den offentlige debat og vist sågar også folketingsdebatten giver udtryk for.

Danmark kan godt være både multikulturelt og samtidig bevare danske værdier. Ofte er de danske værdier jo netop globale, nemlig når det gælder menneskerettighederne og alt, hvad der hører derunder, såsom foreningsfrihed, ret til uddannelse, religionsfrihed osv. osv.

Globalisering betyder, at udlændinge kommer til Danmark af forskellige grunde og ønsker

at blive integreret, men globalisering betyder også, at det er nødvendigt, at Danmark integrerer sig i verden. I den situation er det ikke en ulempe, at der bor mennesker i Danmark med rødder i forskellige dele af verden, snarere tværtimod.

Det Radikale Venstre kan derfor ikke støtte forslaget. Hverken forslaget om ophævelse af retskrav på familiesammenføring, som, når det måske læses lidt firkantet, også vil kunne tvinge landets egne statsborgere i landflygtighed, og heller ikke forslaget om at skærpe forsørgelseskravene.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Hr. Henrik Svane sagde lige før, at der er masser af udfordringer. Ja, det er der så sandelig. Jeg ved ikke, om hr. Svane læste Berlingske Tidende i går. Med hensyn til den frivillige fordeling indbyrdes mellem kommunerne af disse kvoter er kommunerne ved at give op. Repræsentanter fra Kommunernes Landsforening siger, at intet står tomt, og det medfører jo så, at frivilligheden altså er ved at være forbi.

Hvad vil hr. Svane gøre? Kommunerne skal skaffe 1.200 boliger nu, og der er intet, der står tomt. Det er sandelig noget, som man kan sige, der er masser af udfordringer i. Hvordan vil hr. Svane løse den udfordring?

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

For Det Radikale Venstre er den største udfordring at virke med al den energi og kraft, vi kan, for at der ikke kommer flygtninge i verden. Det er en udfordring, der vil noget. Men at finde boliger til yderligere 1.200 mennesker, der har et beskyttelsesbehov, det finder vi som en udfordring, vi gerne vil dele med kommunerne, og vi tror også, de løser denne opgave.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jamen hr. Svane, det er da ikke en trossag. Der står 1.200 flygtninge, og der bliver ved at komme flere og flere og flere. Man kan da ikke nøjes med at sige, man tror, kommunerne vil løse det, når Kommunernes Landsforening, der repræsenterer samtlige kommuner i Danmark, måske på nær en enkelt, nemlig Farum, siger, at de ikke kan klare problemet. Så overlader man det til Udlændingestyrelsen.

Udlændingestyrelsen er også os herinde. Det er jo faktisk ministeriets repræsentanter. Hvordan skal vi klare det?

Og det er ikke nok med det problem, vi har nu. Vi har jo set, at flygtningetallene er steget helt enormt i år. Altså det er ikke en trossag, hr. Svane. Vi må have en løsning.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Det omkvæd har vi hørt, al den tid Dansk Folkeparti har eksisteret, og det omkvæd vil blive gentaget al den tid, Dansk Folkeparti eksisterer. Gid det snart måtte være slut med den eksistens, for kommunerne har gjort en kæmpe indsats på baggrund af lovgivning især præsteret af denne regering, som har løst så mange opgaver. Jeg tror også, vi i fremtiden vil kunne løse denne humanitære opgave, men det har vi jo fået klart bevis på så mange gange, lige så længe Dansk Folkeparti har eksisteret, at det vil Dansk Folkeparti ikke.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Hr. Svane, det er den omvendte verden lige pludselig at gøre Dansk Folkeparti til problemet. Det er jo ikke Dansk Folkeparti, der er problemet. Tværtimod, det er de politikere herinde i det danske Folketing, der har ladet udviklingen køre fuldstændig uden at gøre noget.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil begynde bagfra i det her beslutningsforslag, for hen imod slutningen af forslaget er der en bemærkning, som vi fra Enhedslistens side synes lyder enormt fornuftig, og det er enormt sjældent, at vi synes det om forslag fra Dansk Folkeparti. Derfor synes jeg, det skal nævnes her.

Der er nemlig en sætning med en kerne af sandhed. Det hedder i bemærkningerne til forslaget, og jeg citerer:

»Kravene til plejehjem, behandling af nye sygdomme m.v. stiller så store krav, at budgetterne ganske enkelt ikke rækker.«

Det er vi simpelt hen fuldstændig enige i.

Forslaget er i øvrigt et mismask af sammenkrabede informationer, skrækvisioner om Danmarks fremtid, fejlagtige påstande om Danmarks fortid, f.eks. at Danmark i århundreder har været en relativt homogen befolkning med en meget lille indvandring. Vrøvl fra ende til anden. Så kan man jo ved at læse den fornuftige

sætning blive bekræftet i det dér med den blinde høne.

For jeg mener, at Dansk Folkeparti har ramt rigtigt i at sige, at der mangler penge til velfærdssektoren. Vi deler den bekymring i Enhedslisten, at mange mennesker landet over føler utryghed ved udsigten til forringelser i velfærdssystemet. Det velfærdssystem som ikke mindst den ældre generation har været med til at opbygge.

Nu er der næppe nogen, der er i tvivl om, at Enhedslisten er at finde blandt kritikerne og modstanderne af forringelser af hjemmehjælpen, forringelser på plejehjemmene, hospitalerne, og hvor det ellers er. Og at vi i al beskedenhed forsøger at modvirke den nyliberalistiske politik på de her områder, som såvel regering som opposition ellers gennemfører.

Men i modsætning til Dansk Folkeparti føler vi det ikke hensigtsmæssigt at lede efter synde-bukke for de her nedskæringer, som der er omtalt her. Vi mener, at ansvaret skal placeres der, hvor ansvaret er, nemlig blandt de politikere, som mener, at det er vigtigere at bevilge penge til f.eks. militæret, end det er at bevilge penge til velfærdssystemets ydelser.

Nu er det næppe tænkeligt, at Dansk Folkeparti ønsker at opgive sin eneste virkelige politiske kanin, nemlig modstanden mod udlændinge, for hvor ville partiet så være henne? Derfor skal dette problem selvfølgelig bruges til at illustrere én eneste pointe: Der skal være færre udlændinge i Danmark. Og her er det så familie-sammenføringen, det handler om.

I Enhedslisten har vi den opfattelse, at vi så-dan set kan pibe eller synge, vi kan råbe eller skringe, vi kan hoppe eller danse, men uanset hvad vi vælger af det, så er Danmark på vej til at blive et flerkulturelt samfund. Vi kan diskutere, om det skal gå 2 år hurtigere eller langsommere, men retningen er der ikke nogen tvivl om i kraft af den øgede internationalisering og globalisering, som foregår.

Den kendsgerning kan vi så møde med frygt, vi kan møde den med fordømme, vi kan møde den med fordømmelser, eller vi kan forsøge at møde den med åbenhed og nysgerrighed.

Vi har den opfattelse i Enhedslisten, at et kulturmøde altid vil give gnidninger og problemer, men vi har også den opfattelse, at med åbenhed, nysgerrighed og gensidig respekt har vi det bedste udgangspunkt for at overvinde problemerne og skabe et samfund, der bygger på demokrati, menneskerettigheder og ligestilling.

Det vil det her forslag eller vedtagelsen af det til gengæld ikke bidrage til.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Nu taler hr. Søndergaard om kaniner, der skal trækkes op af hatten, og så vil jeg da gerne spørge, om det er lidt trylleri, for hr. Søndergaard er jo ikke bekymret for det danske velfærdssamfund. Det har vi jo tilsyneladende masser af penge til – jeg ved ikke, om det lige var det udtryk, men nu kan jeg se, at hr. Søndergaard rører lidt på sig – men velfærdssamfundet får ikke noget ud af de milliarder, der tilsyneladende går til flygtninge og indvandrere, og så vil jeg gerne spørge hr. Søndergaard: Kan pengene bruges to gange? Er det ikke en slags socialistisk trylleri i dette tilfælde? Det er i hvert fald en kanin, der bliver trukket op af hatten.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Først vil jeg godt bekræfte, at jeg rørte på mig, og det gjorde jeg for ligesom at gøre formanden opmærksom på, at jeg gerne ville have ordet for at bekræfte, at de samme penge ikke kan bruges to gange.

Men det betyder jo ikke, at der nødvendigvis kun er én gruppe penge at tage af. De eneste penge, som Dansk Folkeparti kan se i hele det store, samlede danske statsbudget, er den udgiftspost, der står ud for flygtninge og indvandrere. Det er det eneste sted, Dansk Folkeparti kan finde nogle penge, og det er vel nok ukreativt.

Der kan findes penge mange andre steder, og vi har påpeget nogle steder, hvor man kan finde penge. Jeg nævnte selv militæret, men det er et traditionelt område, der kun giver de der 15 mia. kr. Men man kunne nævne andre ting. Man kunne f.eks. nævne, at vi kunne skaffe flere penge ved en effektiv udnyttelse af ressourcerne. Tænk, hvis vi som udgangspunkt satte de folk, som kommer hertil, i arbejde, og de ikke først skulle bispises og gå i skole osv., men skulle have en eller anden mindre uddannelse for at kunne indgå i det danske arbejdsmarked. Tænk, hvis vi brugte den ressource og skabte flere penge! Hvor kunne der dog blive råd til at skabe en bedre velfærd for de ældre, som har fortjent det! Men det forstår Dansk Folkeparti ikke, for Dansk Folkeparti har stirret sig fuldstændig blind på ét lille punkt i hele denne diskussion.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Selv om hr. Søren Søndergaard tilsyneladende bruger sine pædagogiske evner forgæves på Dansk Folkeparti, tror jeg nok, at de, der nu sidder ude ved skærmene og følger debatten, godt ved, hvad Dansk Folkeparti mener, så her tror jeg ikke, vi behøver at frygte noget.

Nu taler hr. Søndergaard om, hvor ressourcerne skulle komme fra, og så siger jeg en ting, som hr. Søndergaard garanteret vil gå herop og angribe mig for, og det er, at man kunne jo tage lidt af ulandshjælpen. Men så vil hr. Søndergaard sige: Jamen Dansk Folkeparti siger, at vi skal bare bruge pengene derude, hvor flygtninge er, og hvor problemerne er. Det er også rigtigt. Prøv at regne ud, hvad én eneste flygtning/indvandrer koster i Danmark, og prøv til gengæld at se på, hvad vi kunne gøre med de penge for dem, der sidder ude i områderne, hvor det brænder på.

Der sidder FN-konventionsflygtninge i lejre. Jeg kender folk, der har været ude, og de fortæller, at nogle har boet i 10 år i containere osv., og de brænder for at komme hertil. Det er rigtige flygtninge, og dem kan vi gøre noget for, og de, som er i nød forskellige steder, kunne vi også gøre noget for. Vi kan gøre noget for ti gange, tyve gange så mange som for bare én eneste af de såkaldte flygtninge, der kommer her til Danmark.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil sige to ting: Den ene ting er, at det her er en diskussion om familiesammenføringer. Det er dét, forslaget handler om, men lige pludselig begynder vi at snakke om flygtninge generelt. Jeg tror, at den diskussion skal gemmes til næste gang, Dansk Folkeparti stiller et forslag med nogenlunde det samme indhold, og i øvrigt vil jeg fuldstændig bekræfte over for fru Aase D. Madsen, at mine pædagogiske evner nok er spildt på Dansk Folkeparti.

Jann Sjursen (KRF):

I de senere år er der rent faktisk blevet strammet betydeligt op på reglerne, når det gælder familiesammenføring. Kravene til at kunne forsørge sig selv og sin familie er skærpede, tilknytningskravet og boligkravet ligeså, og det er noget, som har gjort, at det for mange faktisk er blevet til et forhindringsløb at blive familiesammenført med børn og ægtefælle. Retskravet for familie-

sammenføring for ægtefæller under 25 år blev også ophævet sidste år.

Så må jeg sige, at Dansk Folkeparti lægger op til et helt minimalistisk forslag. Når det gælder familiesammenføring, skal Danmark kun overholde de internationale konventioner, de er ligesom stopklodsen, om man så må sige. Det kan man selvfølgelig mene, men jeg synes altså, det er interessant, at med hensyn til de debatter, vi har haft her i Folketinget de sidste par år om netop stramninger på familiesammenføringsområdet, er diskussionen sådan set ikke gået så meget på, hvor langt vi kan komme ned, men om vi nu er på kant med de internationale konventioner eller ej.

Det har jo været det reelle tema i diskussionen, også om nogle af de forslag, som den nuværende regering har fremlagt på familiesammenføringsområdet. Det har jo ikke været en diskussion om, hvorvidt vi vil overopfylde, om jeg så må sige, de internationale konventioner, når det gælder familiesammenføring.

Flere ordførere har her i debatten peget på, at uanset grundlæggende holdninger til spørgsmålet om familiesammenføringsregler – hvor man skal ligge i forhold til konventionerne – er de regler, Dansk Folkeparti foreslår i beslutningsforslaget, utrolig firkantede. Lad mig bare trække det aspekt frem, at man ikke skelner præcist nok mellem flygtninge og indvandrere, så alene af den grund vil vi ikke fra Kristeligt Folkepartis side kunne støtte det forslag, som Dansk Folkeparti har fremsat.

Jeg vil også godt hæfte mig ved det, som står i bemærkningerne hen imod afslutningen. Der står, at det centrale for Dansk Folkeparti er at bevare Danmark som et homogent samfund og forsvare danskheden baseret på et kristent værdigrundlag. Selv om Danmark er, hvad jeg vil kalde et flerkulturelt samfund, vil vi selvfølgelig også gerne fra Kristeligt Folkepartis side arbejde for, at de kristne værdier fortsat skal have vægt og også præge vort samfund, men jeg vil også godt understrege, at det har ikke en pind med reglerne for familiesammenføring at gøre.

Jeg vil godt sige, at efter min og Kristeligt Folkepartis opfattelse er det altså ikke de herboende familiesammenførte flygtninge eller de udlændinge, der bor her i øvrigt og får familiesammenføring, der udgør en eventuel trussel mod de kristne værdier i Danmark, hvis man skal tale om en sådan. Den helt overvejende del af befolkningen er hvide danskere, som kalder sig kristne, og hvis der er noget, der truer den dan-

ske kristne kulturarv, vil jeg sige, at så er de danskere, der kun kalder sig kristne. Det er ikke den i denne sammenhæng lille brøkdelen af familiesammenførte udlændinge, der måske har en anden religion, end de fleste har her i landet, og hvis Dansk Folkeparti mener det med de kristne værdier alvorligt, synes jeg nok, det aspekt burde optage Dansk Folkeparti noget mere end at bruge udlændinge som prægelnabe for en befolkning, som ikke længere er så bevidst om de værdier, det danske samfund har bygget på i 1.000 år.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Hr. Jann Sjursen sagde, som jeg forstod det, at vi overopfyldte vores forpligtelser i henhold til konventionerne med hensyn til familiesammenføringerne. Har jeg forstået det rigtigt?

Så vil jeg gerne spørge hr. Jann Sjursen, om vi i tilfælde af, at der er en overopfyldning, ikke skulle tage og se på konventionerne som sådan og sætte nogle statsretsekspertes til at se på, hvordan Danmark fortolker disse konventioner. Jeg har før spurgt ministeren om det her fra Folketingets talerstol, men jeg synes ikke rigtig, det er blevet til noget.

Og så vil jeg gerne have en definition: Hvad er en flygtning, og hvad er en indvandrer?

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Jeg skal medgive, at hvis man også ser på de svar, ministeren har givet til Folketinget og Retsudvalget, kan man formentlig ændre nogle af reglerne vedrørende familiesammenføring uden at komme i karambolage med internationale konventioner. Men det synes jeg ikke er en debat værd her.

Hvis man ser på, hvad der er sket på familiesammenføringsområdet i de senere år, er der faktisk foretaget ganske markante opstramninger, og vi er altså fra Kristeligt Folkepartis side af den opfattelse, at uanset om vi overopfylder, og hvor meget vi i givet fald overopfylder de internationale konventioner i dag, er der ikke brug for yderligere stramninger på dette område. Det er vores synspunkt.

Man kan godt kigge på de internationale konventioner, det er sådan set fint nok for mig. Men med hensyn til de grundlæggende principper, f.eks. også grundlæggende definitioner af, hvem der er flygtninge, finder vi sådan set ikke, der er anledning til helt basale ændringer, og tiden til-

lader altså ikke, at jeg kommer ind på en begrebsmæssig afklaring af, hvad der er hvad.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Pia Kjærsgaard.

Pia Kjærsgaard (DF):

Lige for at tage det sidste op: Det kan jeg godt forstå, for det er samme begreb, og det har Folketingets politikere sørget for.

Det er jo sådan, at man faktisk burde kunne definere helt klart og uden hånletter fra Folketingssalen: Hvad er en flygtning, og hvad er en indvandrer? Jeg vil godt høre et bud, også fra den meget muntre hr. Knud Erik Hansen eksempelvis. Det må man da kunne definere. Det er da fuldstændig absurd, at man bare får et hånligt skuldertræk, og at Kristeligt Folkepartis ordfører ikke kan svare på det spørgsmål. Er det, fordi det hele er én eneste stor grød, én eneste stor masse, og fordi flygtninge i dag ukritisk og bevidst fra folketingsflertallets side gøres til indvandrere? Jeg må konkludere, at svaret er ja, og det synes jeg er sørgeligt.

Man sidder jo med mange, mange billeder tonende frem foran sig, når man overværer en sådan udlændingedeбат. Man har prøvet det så mange gange, og hver evig eneste gang er det den samme fuldstændig uansvarlige retorik, der bliver lagt for dagen af nogenlunde de samme ordførere, og som jeg har hørt på år efter år efter år: Der er ikke nogen løsning, og nu skal vi bare tage det stille og roligt, og Danmark har altid været et samfund med mange grupper, med akademikere og med arbejdere. Hold da op, er det virkelig sådan, man ser på det problem? Jeg synes, det er på pauvert, må jeg sige. Hvor er det sølle!

Det er sådan, at der lige er kommet et bilag fra Retsudvalget. Det er et foreløbigt udkast til Udlændingestyrelsens statistik, det er dateret i går, jeg har først fået det i dag, men det er også fint nok. Der står, at det, vi debatterer nu, nemlig familiesammenføringerne, er løbet fuldstændig løbsk i 2000. 12.514 tilladelser i 2000 mod 9.422 tilladelser i 1999!

Der står også helt korrekt, at der er sket en teknisk ændring, så noget af tallet bliver opgjort på en anden måde. Men til trods for det har der selv om jeg trækker de tal fra, været 9.964 familiesammenføringer i år 2000, og alligevel lader man, som om det ikke er noget problem, noget vi overhovedet ikke behøver at tage os af, og no-

get vi overhovedet ikke skal stramme mere op på.

Jeg har ikke hørt nogen løsning, og jeg har ikke hørt én eneste ordfører, heller ikke fra Venstre og De Konservative, sige: Vi er nødt til at begrænse antallet af dem, der kommer til Danmark, det er simpelt hen en nødvendighed. Men jeg har desværre hørt den samme sang, som jeg ikke bare har hørt, mens Dansk Folkeparti har eksisteret, som nogle fremførte, men også før i tiden, hvor jeg var ordfører for et andet parti, og jeg har faktisk deltaget i mange af disse debatter siden 1986-87.

Det er byrder for det danske samfund, byrder, vi diskuterer, og man kan selvfølgelig have hver sin politiske opfattelse af, hvordan man vil have det danske samfund til at fungere, og hvordan man vil have, at dem, der bor i samfundet, skal have det. Her er så nogle røster, specielt hos venstrefløjen og Socialdemokratiet, som i denne sammenhæng beklageligvis er alt for meget på venstrefløjens side, som siger, at alle, der kommer ind i det danske samfund, skal der sørges for, og alle, der bor i samfundet, skal skatteyderne betale for. Men det medfører byrder for det danske samfund som helhed, både økonomiske og kulturelle.

Vore ældre får ikke den pleje, de skal have, danskerne mangler boliger, og det er da klart med alle dem, der kommer strømmende. Vore skoler er i elendig forfatning, de ældre i kommunerne får ikke den nødvendige hjemmehjælp, plejehjem nedlægges, og alt for mange af dem, der er tilbage, fungerer for dårligt. De gamle får ikke et bad hver dag, nogle får det kun hver 14. dag, hvis der altså er tid, og der er ikke den omsorg, der burde være. Og samtidig er skattetryk- ket giganthøjt.

Er det så ikke naturligt, at man tager det problem op? Der er da noget, der ikke hænger sammen, og der er det så, at Dansk Folkeparti påpeger, at folketingsflertallet for mange år påførte danskerne et meget stort problem og siden ved nogle forskellige småløsninger har forsøgt at råde bare lidt bod på det.

Og hvad har man så gjort? Det har man også omtalt meget her i dag. Man er kommet med nogle såkaldte stramninger. Man gjorde for ikke lang tid siden det, at man sagde, at nu skal reglerne om familiesammenføringer også strammes.

Hvad har det betydet? Det har betydet, at hvad angår tilknytningskravet, er der 30 personer, der er afvist, hvad angår boligkravet er der

230 personer, og hvad angår tvangsægteskaber, som er utrolig debatteret, er der én person, én person, der er afvist. Og stadig væk er tallet altså 12.514 tilladelser i år 2000. Er det så ikke rimeligt, at man sætter sig ned som ansvarlig politiker og siger: Og hvad kan vi så gøre?

Det eneste, jeg har hørt sådan rigtigt som, jeg ved ikke engang, om jeg vil kalde det kritik af det her forslag, har været, at det er lidt firkantet. Nå, men jeg må da nok sige, at man bløder da under alle omstændigheder lidt op på det i forhold til, hvad man ellers har sagt om Dansk Folkepartis forslag.

Men kunne man så ikke forsøge måske under udvalgsarbejdet at være med til, hvis man virkelig synes, det er firkantet, at komme med nogle konkrete ting, og at måske de, der mener, at det er firkantet, kunne gøre det lidt mindre firkantet, og så i hvert fald få en stramning på det her område?

Jeg synes ikke, det er unaturligt, at man mener, at ansøgeren ikke må have gæld til det offentlige eller være straffet. Jeg synes ikke, det er unaturligt, at ansøgeren skal forpligte sig til at forsørge, og at forsørgelsespligten bliver udvidet til 5 år.

Jeg synes også, det er helt rimeligt, at der er nogle krav i forhold til, hvordan man vil begå sig i det danske samfund, at man skal kunne sproget, at man i det hele taget skal kunne begå sig. Det er da et helt, helt naturligt krav.

Jeg vil godt forholde mig lidt til de enkelte ordførere. Jeg må sige til indenrigsministeren: Jamen altså jeg kan stadig væk blive skuffet. Selv om jeg har været ordfører på det her i så mange år, har jeg nok stillet nogle forventninger til den nye indenrigsminister. Ligesom jeg gjorde til den forrige indenrigsminister, hr. Thorkild Simonsen, så gjorde jeg det også til fru Karen Jespersen.

Og hvad hørte vi her? En gang sludder for en sladder. Et eller andet overordnet med, at retskravet jo ikke måtte ramme de internationale konventioner; nej, men det har vi sådan set også skrevet i forslaget. Og at ministeren ikke så nogen grund til at ændre igen. Det ser vi klart en grund til også ud fra de bevæggrunde, jeg har givet her. At nu skal vi bare forbedre integrationen, at det her, jo, det gav måske nok anledning til en overvejelse, men heller ikke så meget mere.

Og så kom ministeren med denne her sædvanlige med tvangsægteskaber, at det skulle bare være forebyggende, for ministeren er godt

klar over, at loven ikke virker, at man kun har afvist i ét eneste tilfælde i forhold til den meget debatterede ordning. Men det skal så være noget overordnet, det skal være forebyggende.

Hr. Kramer Mikkelsen sagde, at politikerne ikke skulle fralægge sig ansvaret. Det var sådan set det bedste, hr. Kramer Mikkelsen sagde. Nej, jeg synes netop, at politikerne skal påtage sig ansvaret, men det hørte jeg altså ikke noget om fra hr. Kramer Mikkelsens side.

Og jeg synes, det er fuldstændig forfejlet, når hr. Kramer Mikkelsen siger, at vi eksisterer i et homogent samfund. Vel gør vi ej. Vi oplever det dagligt. Det er ikke et homogent samfund, vi i dag er vidne til. Det er et samfund, der er præget af vold, af forbrydelser, røverier og alt for meget snyd og bedrag, og det synes jeg hr. Kramer Mikkelsen burde forholde sig meget mere til.

Må jeg sige til Venstre og De Konservative, at jeg selvfølgelig er meget glad for de sådan nogenlunde pæne bemærkninger, men jeg kan ikke forstå, at man ikke bare kan støtte forslaget. Jeg kan ikke forstå, at man ikke kan finde på at trykke på den rigtige knap, når det her forslag kommer til en sidste behandling.

Og lad mig sige helt klart til hr. Vinther, jeg har også sagt det før til hr. Helge Adam Møller: Der skal slet ikke herske tvivl om, at Dansk Folkeparti har en opfattelse af, at kravet om familiesammenføringer skal gælde alle.

Jeg ved godt, hvad De Konservatives synspunkt er: at det kun skal gælde indvandrere. Så må jeg så bare sige til De Konservative, at det er slet, slet ikke dér, det store antal er. Dér, hvor det virkelig underminerer det danske samfund, det er, når vi tager flygtningeantallet med. Så der skal slet, slet ikke være nogen tvivl om, at det helt generelt gælder fra Dansk Folkeparti side, at det selvfølgelig er hele begrebet, vi skal have med.

Må jeg sige til hr. Knud Erik Hansen fra SF, der var sådan lidt hånende, synes jeg, over for, at der var nogen, der frygtede det multietniske samfund, at jeg tror, der er mange, der er umådelig bekymrede. Det er i hvert fald det, jeg opfatter som politiker i forhold til de mange henvendelser, som jeg får.

Til hr. Svane: Ja, det går den rigtige vej, sagde hr. Svane. Sådan sagde hr. Svane faktisk. Ja, det skal jeg lige love for, og jeg skal stadig væk henviser til det meget, meget store antal, som jeg har læst op et par gange. Jeg synes, det er et gigantproblem. Jeg synes ikke, at det indvanderstop,

som man efterhånden overhovedet ikke nævner mere, og som for mange år siden blev gennemført, virker. Og det virker ikke, hvad angår kravet i familiesammenføringsreglen, og det bør der naturligvis gøres noget ved.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Jeg vil godt sige til fru Pia Kjærsgaard, der lige som skosede mig tidligere i sit indlæg for ikke at ville tage stilling til spørgsmålet om forskellen mellem flygtninge og indvandrere, og så i øvrigt konkludere, at der er jo ikke nogen forskel, det mener hr. Jann Sjørnsen også, at det er jo lidt besynderligt, at den eneste ordfører her i dag, der ikke mener, der er en forskel, er fru Pia Kjærsgaard. Så kunne det jo godt være, at det er fru Pia Kjærsgaard, der ikke har helt styr på begreberne, når det kommer til stykket. For foruden jeg selv har andre ordførere både fra den ene og den anden side af salen faktisk foretaget den sondring.

Og lad mig så stille fru Pia Kjærsgaard et spørgsmål, som ordføreren ikke forholdt sig til i sin besvarelse: Er problemet i forhold til at bevare de kristne værdier i vort land familiesammenføringsreglerne, eller er det i virkeligheden ikke, at vi, der kalder os kristne, ikke selv tager vare på den kulturarv, som vi er blevet betroet?

Det vil jeg faktisk godt have fru Pia Kjærsgaards svar på.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg tror, det er rigtigt, at på ét punkt er vi enige: at der er en del, der er bekymrede for det, der hedder det multikulturelle samfund, fordi der køres en propaganda, som overhovedet ikke bliver konkretiseret.

Jeg synes, fru Pia Kjærsgaard burde konkretisere, hvori problemet består. Det er klart, når de forskellige kulturer mødes, er det i nogen grad også sådan, at man har nogle uenigheder. Men hvori består problemet i, at det her samfund ikke kan fungere med forskellige kulturer, hvis vi sørger for, at der er en ligestilling, hvis Dansk Folkeparti vil være med til at sikre, at der er en ligestilling, også klart sikre, at der selvfølgelig er bevillinger til de velfærdsgoder, vi godt vil have?

Jeg vil også godt høre, hvem det er, der er problemet. Det, vi snakker om her, er 4.000 med dansk statsborgerskab, der får en ægtefælle hjem. Det er 2.500 børn, der kommer til deres

forældre. Det er 1.400 flygtninge, som ikke kan vende hjem. Hvem er det, der er problemet; hvem er det, man så gerne vil ramme?

Det her kører på en frygt, uden at det overhovedet er konkretiseret. Jeg synes, Dansk Folkeparti skylder forsamlingen og også skylder folk, der lytter til det her, at konkretisere: Hvor er problemet henne?

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Der er to ting i fru Pia Kjærsgaards tale, som jeg bare lige vil trække frem.

Det første er tre ord: Hold da op. Det blev brugt flere gange.

Gid Dansk Folkeparti ville holde op med stille sådan et beslutningsforslag. Hvis Dansk Folkepartis ledere er så kede af den reaktion, de får hver gang i denne sal, så kunne det jo være, at Dansk Folkeparti skulle holde op med at stille den type forslag.

Og så endelig: »Jeg kan stadig væk blive skuffet«. Gid det må blive ved!

Så kommer jeg til spørgsmålet om tvangsægteskaber, og der siger fru Pia Kjærsgaard, hvad der er rigtigt i forhold til statistikken, at der er afvist én, efter at vi har lavet den her stramning. Men har fru Pia Kjærsgaard nogen viden om, hvor mange der mon har afstået fra at ansøge om ægtefællesammenføring på baggrund af de her stramninger? Har fru Pia Kjærsgaard noget tal på det, så vil jeg gerne høre det.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg må sige til hr. Sjørnsen, at jeg synes da, at det er hr. Sjørnsen, der skal komme med en definition; det er da den, vi bad om. Så kan man da ikke stille et modspørgsmål. Det kan man da ikke gøre på den måde.

Og må jeg så sige med hensyn til, at man skal tage vare på kulturarven: Det kan man ikke, hvis man bliver modarbejdet. Hvis der konstant er folk, som ikke kan lide vores kristne kulturarv, som ønsker at lave det danske samfund anderledes, så bliver det sværere og sværere og sværere at tage vare på den danske kulturarv, som jeg tror hr. Jann Sjørnsen oprigtigt gerne vil bevare. Jeg synes bare, at det er forkerte midler, hr. Jann Sjørnsen har.

Og det er egentlig lidt det samme til hr. Knud Erik Hansen. Altså når der kommer kulturer, som i den grad er totalt ubekendte med det danske samfund, som slet, slet ikke vil lade sig inte-

grere, til trods for at folketingspolitikere, organisationer, og hvad ved jeg, nærmest står på nakken af hinanden for at sige: Vil I ikke godt integreres? Vi vil gøre alt for jer, vi vil betale millioner til det her, milliarder, bare I vil lade jer integrere. Men når der så er en afvisning, der vil noget, er det altså utrolig svært, specielt med de mennesker, som i allerhøjeste grad er så forskelligartede fra den kristne danske kulturarv, som hr. Jann Sjursen omtalte.

Det er et svar både til hr. Knud Erik Hansen og til hr. Jann Sjursen.

Så må jeg sige til hr. Henrik Svane: Jamen lige så længe jeg overhovedet kan løfte røsten, vil jeg selvfølgelig blive ved med at prøve at overtale folketingspolitikere til at have en anden opfattelse. Og lige så længe man – jeg havde nær sagt – kan sige hold da op og føle sig skuffet, så er det jo, fordi man stadig væk har et engagement i de her ting.

Jeg tror, at mange andre for lang tid siden vil have sagt: Så kan det også være lige meget. Men det har jeg ikke lyst til at gøre, for jeg synes, at det her er så forfærdelig en udvikling, så jeg vil kæmpe alt, hvad jeg overhovedet kan, indtil det slappe, sløve, såkaldt humanistiske folketingsflertal vågner op. Og lad det ske, jo før, jo bedre. I hvert fald efter næste folketingsvalg håber jeg piben har fået en anden lyd.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Med hensyn til definitionerne så lad mig nøjes med det her. Jeg går ud fra, at fru Pia Kjærsgaard ikke forlanger, at jeg skal stå og recitere det alenlange, der kunne være kommet ud af det, nemlig forskellige internationale konventioner, lad mig nævne Genèvekonventionen af 1951 som én af de konventioner, der f.eks. definerer, hvad en flygtning er, og jeg kunne nævne andre internationale konventioner.

Jeg kunne for så vidt også henvise til dansk lovgivning på området. Der sonderer man også på forskellig vis mellem, hvilken type udlænding der kommer til Danmark og skal have opholdstilladelse.

Så det er såmænd ikke så svært endda, kan jeg sige til fru Pia Kjærsgaard, medmindre kravet lige eksakt er, at jeg står her og citerer frit; jeg synes ærlig talt ikke, det er et normalt forlangende, at folketingsmedlemmer gør det over for hinanden.

Så vil jeg sige i forhold til kristendom og Danmark, hvor fru Pia Kjærsgaard igen slår på trus-

len, at mig bekendt er der ikke nogen udlænding i Danmark, der, i hvert fald ikke ustraffet, kan forhindre f.eks. kristne i at gå i kirke om søndagen og på den måde også bidrage til kulturarven, hvis det endelig skulle være.

En væsentlig forudsætning for, at vi overhovedet kan tale om en kristen kulturarv, er, at folk i Danmark har gået i kirke i 100 år; det gør de måske ikke så meget mere, og det er måske så dér, problemet kan være, hvis det endelig er der. Men man skal bare ikke komme og sige, at det er udlændingenes skyld. Det er det ikke, må jeg sige til fru Pia Kjærsgaard.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Ja, altså, det kunne jo føre vidt, det tillader taletiden ikke, men der bliver talt om manglende dokumentation for indvandring, og der tales om fra fru Pia Kjærsgaard side, at folk ikke ønsker at integrere sig i det her samfund.

Nu kunne man jo stille modspørgsmålet – jeg skal huske, belært af formanden tidligere, at jeg skal stille spørgsmål: Hvor er det, Dansk Folkeparti ønsker at deltage i forbindelse med integration af folk, der ønsker integration i det danske samfund?

Det findes der i øvrigt stribevis af dokumentationsmateriale om at de mennesker, der kommer til Danmark. Dansk Arbejdsgiverforening har senest i dag dokumenteret i flere danske dagblade, at de mennesker, som har boet her i en årrække, kommer ind på arbejdsmarkedet og ønsker integration i det danske samfund. Socialforskningsinstituttet har lavet den ene dokumentationsrapport efter den anden på det her felt om, at disse mennesker, der har boet her i 10, 20, 30 år, ønsker integration i det danske samfund.

Hvorfor vil Dansk Folkeparti ikke forholde sig til den slags oplysninger? Hvorfor kommer man med den samme svada, det samme ekko fra fortiden?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Ja, det er mange påstande, der svæver i luften. Hvis man kommer med en anden baggrund end dansk til Danmark, så vil man ikke lade sig integrere.

Jeg husker, jeg havde en samtale med en flygtning, der stadig væk søgte asyl, og sagen var ikke afgjort. Han sagde til mig: Jeg kan ikke forstå, at jeg ikke kan få lov til at lære dansk,

mens jeg sidder i lejren. Danmark er jo det samfund, jeg skal til at fungere i. Jeg vil gerne være med at virke i dette samfund. Hvorfor kan jeg ikke få lov til at lære dansk her og nu?

Og hvis man snakker med folk med en anden etnisk baggrund, er det også det billede, man får. Mange oplever, at de er danskere. Det kan også godt være, at de også har en identitet som irakere eller tyrkere, men mange oplever sig også som danskere, men de oplever, at de ikke får lov til at fungere fuldt ud som danskere.

Og når vi så snakker om det, vi snakker om nu, f.eks. de 4.000, der gifter sig med en dansk statsborger, så vil jeg godt spørge fru Pia Kjærsgaard: Er det ikke et udtryk for, at man godt vil integrere sig på en eller anden måde i det danske samfund, når man vælger at gifte sig med en dansk statsborger? Hvor har fru Pia Kjærsgaard det fra, at de, vi snakker om her, som bliver familiesammenførte, ikke vil lade sig integrere? Jeg ser det snarere som et udtryk for, at de vil.

Og når fru Pia Kjærsgaard nævner det andet, så er det for at holde myten ved lige om, at folk med en anden etnisk baggrund ikke vil fungere i det danske samfund. Det er ikke rigtigt.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jamen det er da ikke myter, hvad man oplever hver eneste dag. Altså, det er jo sådan, at man ikke kan åbne en avis, man kan ikke høre en radioavis, man kan ikke se en tv-avis uden at se, hvilke problemer det her påfører det danske samfund. Det er da ikke myter.

Jeg skal for fuldstændighedens skyld sige, sådan at man ikke lige pludselig sidder og bliver bange ude i medierne, at vi jo også bliver stopfodret med de positive historier, mere end stopfodret. Men de negative er der utrolig mange af.

Og må jeg så sige til hr. Knud Erik Hansen: Det at være dansk statsborger i dag er jo mange ting. Altså, så længe – og det er så en anden problematik, som jeg også meget gerne diskuterer – at vi bevidstløst giver dansk statsborgerskab til ca. 15.000 hvert evigt eneste år, så er det at være statsborger jo efterhånden en mangeartet ting, desværre. Sådan er det også blevet i forhold til udlændingepolitikken. Og så er det stadig væk en diffus diskussion.

Vi har på intet tidspunkt, heller ikke her i forslaget, diskuteret konventioner. Vi diskuterer i dag ikke flygtninge, der har siddet i lejre, som

fru Aase D. Madsen på et tidspunkt også nævnte, folk, som er omfattet af konventionens bestemmelser. Lad nu være med at prøve at rejse den diskussion, for det er jo ikke det, debatten går på.

Det, det drejer sig om, er, om vi skal fjerne retskravet, det at have retskrav på, at man kan få sin familie til Danmark. Vi har også skrevet i forslaget, at der skal tages individuelle hensyn. Det er ikke sådan, at man bare siger stop.

Men et direkte retskrav, som blev gennemført med udlændingeloven i 1983, er forfæjlet. Danmark var og er stadig væk et åbent samfund fuldstændig uden fordomme i forhold til andre mennesker. Og vi efterlevede vores konventioner op til 1983, hvor man lavede denne her fuldstændig idiotiske, tåbelige, rædselsfulde udlændingelov, som vi har debatteret igen og igen og igen og igen og vil blive ved med at diskutere, indtil den bliver lavet fundamentalt om.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Min tid er knap, for jeg skal snart holde op. Men jeg får lyst til at gå herop. Et samfund, der er uden fordomme over for de fremmede, sagde fru Pia Kjærsgaard lige. Jeg mener ikke, det er os, der er modspillere i den her debat, der forplumrer debatten med ting, som bare ikke hænger sammen.

Men det, der bringer mig op, er, at jeg ikke fik svar på det eneste konkrete spørgsmål, jeg stillede i min forrige runde. Det var i forlængelse af, at fru Pia Kjærsgaard sagde, at den danske regering, det danske Folketing, humanisterne, det humanistiske flertal ikke vil gøre noget som helst ved noget som helst.

Jeg havde i min ordførertale brugt lidt tid på at sige noget om, hvor mange forslag denne regering rent faktisk er kommet med, også til stramninger, fordi vi så i øjnene, at integrationspolitikken i 1970'erne og 1980'erne har givet et efterslæb, fordi man da ikke turde tage ordentligt fat, og det gjaldt jo alle partierne.

Men for at gøre noget ved det har vi så lavet nogle stramninger. Og det, jeg spurgte om, var: Hvor mange tror fru Pia Kjærsgaard, når hun harcelerer over, at der kun er én afvist ægte-skabsindgåelse eller ægtefællesammenføring sidste år, der har afstået fra at ville ansøge på grund af, at Folketinget netop har lavet stramningerne?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg fik ikke noget svar på, om det er udtryk for, at man ikke vil integrere sig, hvis man vil gifte sig med en dansk statsborger. Jeg fik et svar, som lød: Jamen man kan let blive dansk statsborger.

Det kan man ikke let. Man bliver dansk statsborger, hvis man har levet i det danske samfund i en årrække og har fungeret i det danske samfund. Så bliver man dansk statsborger og kan blive det. Men er det, at man vil gifte sig med en dansk statsborger, udtryk for, at man ikke vil integrere sig?

Jeg har svært ved at se det som et udtryk for, at man ikke vil integrere sig. Det er altså snarere tværtimod.

Jeg vil gerne have svar på det.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Der er *ingen* stramninger sket. Der er *ingen* stramninger sket. Ud af 12.514 tilladelser er der søreme givet 260 afslag. Så kan jeg ikke stå og sige: Nå, ja, men hvor mange ville så have søgt yderligere, hvis ikke man havde lavet – og jeg nægter at bruge ordet stramninger – den lov, som har givet 260 afslag? Nej, det kan jeg ikke. Jeg kan bare sige, at der er blevet givet 12.514 tilladelser.

Altså 260 afslag. Det er jo grotesk. Det er simpelt hen grotesk. At man ikke skammer sig rent ud sagt, i stedet for at gå op og fremhæve det som stramninger.

Må jeg så sige med hensyn til de danske statsborgere: Altså vi oplever jo i den her megen debat, der er omkring udlændingepolitikken, adskillige interviews med folk, som har fået dansk statsborgerskab, som stadig væk taler deres hjemlands sprog. Som stadig væk fuldt og helt til gene for det danske samfund påberåber sig deres rettigheder.

Det er ikke sådan, at jeg siger, at når man er udlænding i Danmark, så skal man ikke have lov at opretholde sine egne normer osv., fordi det ved jeg godt, at danskere også gør i udlandet. Det er mere for at tage højde for det. Men de skal i hvert fald ikke være til gene for det danske samfund. Det er jo sådan, at tyrkere f.eks. for størstedelens vedkommende stadig væk henter deres ægtefælle i Tyrkiet, fordi de stadig væk lever efter de regler. Men tyrkeren i Danmark har fået dansk statsborgerskab, og det er dér, forskellen er.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Godt. Hr. Knud Erik Hansen har haft tre korte bemærkninger.

Så er det anden omgang. Hr. Søren Søndergaard har ordet, og andre ordførere kan melde sig.

Søren Søndergaard (EL):

Først vil jeg lige rette en misforståelse.

Da Dansk Folkepartis ordfører anmodede om at få oplyst forskellen på flygtninge og indvandrere, var det ikke en hånlig latter, der blev slået op. Det var en hjertelig latter over den overraskende og morsomme pointe, som lå i spørgsmålet, fordi spørgsmålet jo giver svaret i sig selv.

En flygtning er en, der har fået opholdstilladelse, fordi vedkommende er anerkendt som en, der er flygtet fra forfølgelser, og en indvandrer er en, der har fået opholdstilladelse af andre grunde. Så enkelt er det vel, og derfor var det jo en utrolig overraskende pointe at stille det spørgsmål, og derfor var vi nogle, der lo ad det.

Generelt forstår jeg, at denne her diskussion påfører fru Pia Kjærsgaard en lidelse. Diskussionen er meget smertefuld for hende at gennemføre, og denne her lidelse har åbenbart sat sig på ørerne, det må den jo have gjort, når vi er i en situation, hvor fru Pia Kjærsgaard kan sige, at af dem, der gik herop, var der ikke nogen, der anerkendte, at der var nogen problemer.

Jeg vil godt citere for fru Pia Kjærsgaard, hvad jeg sagde. Jeg sagde: Et kulturmøde vil altid give gnidninger og problemer. Skal vi lige snuppe den én gang til: Et kulturmøde vil altid give gnidninger og problemer. Men så fortsatte jeg: Men åbenhed, nysgerrighed og gensidig respekt giver det bedste udgangspunkt for at overvinde problemerne og skabe et samfund, der opfylder de normer, vi ønsker af et samfund.

Det er altså ikke et spørgsmål om ikke at anerkende, at der er nogle problemer, men det er et spørgsmål om at have en opfattelse af, hvordan vi bedst løser problemerne.

Det er sådan set det samme derhjemme i den lille familie. Hvis lille Peter har været uartig, opfatter vi så, at den bedste måde at løse problemerne med lille Peter på er ved at sætte ham i skammekrogen, at give han stuearrest eller, måske endnu værre, at give ham bank eller spanskrør eller hvad ved jeg, eller opfatter vi mulighederne for at overvinde problemerne som et spørgsmål om at forsøge at nå frem til nogle løs-

ninger, der kan holde, uden den type af metoder?

Problemet er, at Dansk Folkeparti har sat sig i en krog, og ønsker alle flygtninge og indvandre-re hen i skammekrogen, og det er klart, at hvis det lykkes for Dansk Folkeparti at få held med at få placeret folk i skammekrogen, jamen så opfø- rer folk sig, som de opfører sig, når de har stået tilstrækkelig lang tid i skammekrogen. Derfor er det ikke en metode, der generelt kan anbefales.

Jeg synes, at hovedproblemet ved denne her diskussion er, at det endnu en gang fra Dansk Folkeparti er blevet gjort til, at det største pro- blem i Danmark er, at der er nogle flygtninge og indvandrere, i stedet for at det største problem er, hvordan vi sikrer en integration.

Det er jo ikke selve det, at der kommer 20.000 flygtninge og indvandrere, der er et problem. Hvad skulle vi dog gøre, hvis befolkningstallet begyndte at stige af mere naturlige årsager? Skulle vi så også begynde at gøre det til et pro- blem? Selvfølgelig ikke. Det kan det danske samfund sagtens rumme, hvis vi integrerer mennesker og giver mennesker en plads i det her samfund.

Det er stadig væk den opgave, som Dansk Folkeparti ikke ønsker at være med til.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Ja, det lyder meget godt, hvad hr. Søren Sønder- gaard siger, men det er jo svært i et samfund som vores, hvis der kommer 10.000 analfabeter eller noget i den stil om året, ikke? Er det ikke meget svært?

Er det ikke også svært at kalde flygtninge for flygtninge, når de har rejst det halve af jorden rundt og lige pludselig står foran Sandholmlej- rens port og får kollektivt hukommelsestab? Er det ikke lidt af et problem også?

Er det ikke også lidt af et problem, at man, når man går om bord på en flyver, så har et pas, og når man så kommer til Kastrup Lufthavn, har man lige pludselig ikke noget pas? Er det ikke noget problem? Er man så også flygtning? Skal man så have de samme retskrav på at komme ind i Danmark, som hr. Søndergaard siger?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Så fik vi igen et af de der tal: 10.000 analfabeter hvert år. Javist, 10.000 analfabeter hvert år, og hvis og hvis min bagdel var spids osv., hvad jeg ikke vil citere af hensyn til formanden.

Men der kommer jo ikke 10.000. Hvorfor skal det så nævnes? Fordi det skal bruges i den kam- pagne, som er Dansk Folkepartis eneste kam- pagne. Den skal nemlig bruges til at antyde, at flygtninge og indvandrere i sig selv er et pro- blem, og derfor skal man sige 10.000 analfabeter, fordi man ikke har modet til at gå i gang med at løse de politiske opgaver, som den danske be- folkning er interesseret i.

Ja, den danske befolkning er interesseret i bedre hjemmehjælp. Derfor er den danske be- folkning f.eks. interesseret i, at hjemmehjælper- ne ikke nedslides. Derfor er den danske befolk- ning interesseret i, at hjemmehjælperne har nog- le ordentlige vilkår, så de kan gøre noget og være ordentligt sammen med de ældre. Hvad vil Dansk Folkeparti gøre ved det?

Det kræver, at man gør en aktiv indsats rundt omkring i kommunerne og insisterer på, at sådan skal det være. Men det vil Dansk Folke- parti ikke gøre. Derfor er det et spørgsmål om, at man snakker udenom og vælger ét emne, som man ene og alene fokuserer på.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Jeg vil gerne spørge Enhedslistens ordfører, om man ikke er enig med mig i, at man for at kunne have en ordentlig saglig debat bør sætte sig ind i det stof, man gerne vil diskutere. Hvis man ikke gør det, kan man beskyldes for to ting: Enten er man dum eller ubegavet, eller også er man ma- nipulerende.

Når jeg stiller det spørgsmål, er det med bag- grund i fru Aase D. Madsens bemærkning for lidt siden om, når man kommer med en flyve- maskine til Kastrup Lufthavn, og man har pas- set med, når man står om bord, men når man står af, er det der ikke. Er hr. Søren Søndergaard enig med mig i, at der gælder den regel, at der er et transportøransvar, så hvis det er tilfældet, så bliver vedkommende sendt med flyvemaskinen direkte tilbage igen på flyselskabets regning? Er hr. Søren Søndergaard enig med mig i, at den regel gælder?

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Det svar er jeg da også spændt på at høre.

Jeg ved da også godt, hvem den bliver møntet på, den dér med, at enten er man dum, eller også har man ikke sat sig ind i stoffet. Den bliver møntet på min bemærkning. Det er jeg da godt klar over.

Men der er jo også dem, der måske ikke er så dumme, men som måske går med skyklapper på af helt andre grunde, og til den kategori kan man måske regne hr. Svane. Det er jeg bange for.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Spørgsmålet til mig om hr. Henrik Svane fra fru Aase D. Madsen vil jeg ikke besvare, men jeg kan bekræfte, at der eksisterer et transportøran-svar, det er fuldstændig rigtigt.

Jeg vil heller ikke gå ind på det der med at sætte sig ind i stoffet, for så godt sætter jeg mig da heller ikke ind i alting, jeg udtaler mig om. Så den mulighed skal der da være, at man har nogle holdninger til noget, og så skyder man lidt fra hoften. Men det, der bare undrer mig, er, hvordan man stadig væk fokuserer på ét eneste problem.

For eksempel når vi snakker kriminalitet, så snakker Dansk Folkeparti altid vold, og vold er jo noget frygteligt noget, og den mest ultimative vold er mord, og der dør ca. 50 mennesker i Danmark om året på grund af mord.

Det er frygteligt, og det skal der gøres noget ved. Men der dør over 500 mennesker i trafikken. Der bliver dræbt familier. Nogle mister deres forsørger, deres far, deres mor, deres bror, deres søster, deres søn, deres datter. Små børn bliver slået ihjel på grund af mord i trafikken. Og hvad er Dansk Folkepartis svar på det spørgsmål? Ja, det er, at vi skal afskaffe fartgrænserne, så der er endnu flere, der kan blive slået ihjel i trafikken.

Det er det, der er det symptomatiske med Dansk Folkeparti: Man har ét problem, man forholder sig til, og alle andre problemer forholder man sig ikke til, også selv om de i omfang er meget større. Det er det helt store problem i den her debat.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Fru Aase D. Madsen for den tredje korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jeg vil sige til hr. Søndergaard: Det ene udelukker jo ikke det andet. Nu taler hr. Søndergaard om, at Dansk Folkeparti kun har én eneste mærkesag, og så kommer hr. Søndergaard ind på kriminaliteten.

Ja, netop! Kriminaliteten hænger da utrolig meget sammen med det indvandrer-/flygtningeproblem, vi har, og anden- og tredjegerationsindvandrere. Det hele hænger jo sammen.

Nu talte jeg om analfabeter før, og jeg nævnte et tal, og hvis man tæller sammen over årene, så kan det jo nok blive op til 10.000. Det er jeg overhovedet ikke i tvivl om.

Men altså, tænk en lang vej de skal igennem i det danske samfund for bare på rimelig vis at kunne fungere i det danske samfund uden en tolk, uden at kunne læse og skrive. Tænk, hvad det koster det danske samfund, vil jeg sige til hr. Søren Søndergaard.

Jeg er socialpolitisk ordfører. Jeg ved nok, hvordan de ældre har det her i Danmark, og det er det, der gør mig så harm.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jo, men jeg kan godt lide logikken. Der er ikke kun ét problem: indvandrere og flygtninge. Næh, der er mange problemer. Der er også kriminalitet, den skyldes jo i øvrigt også indvandrere og flygtninge. Og så er der den dårlige hjemmehjælp, den skyldes også indvandrere og flygtninge. Og så er der alle mulige andre ting, der også skyldes indvandrere og flygtninge. Ergo er der ét problem ifølge Dansk Folkepartis opfattelse, og det er indvandrere og flygtninge.

Det er dét, der har givet Dansk Folkeparti den fremgang, Dansk Folkeparti har haft – til lykke med det. Det er dét, der gør, at Dansk Folkeparti har den position, det har. Det er også dét, der gør, at andre partier, også f.eks. regeringspartier, lefler for Dansk Folkeparti i forskellige sammenhænge, fordi man er bange for den marginalgruppe af vælgere på ca. 10 pct., eller hvor meget det nu er, som kan finde på at stemme på Dansk Folkeparti. Sådan er det. Det er jo det punkt, man har.

Det, vi prøver på hele tiden, er at insistere på, at der også er en anden dagsorden, der skal diskuteres, og der er også andre problemer. I forhold til de problemer er det tragiske bare, at der har Dansk Folkeparti ikke nogen løsning andet end at komme tilbage til det, man opfatter som hovedproblemet, nemlig indvandrere og flygtninge.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det fru Pia Kjærsgaard for en kort bemærkning. Og vi har jo aftenen for os.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Men altså, jeg kunne ikke lade være med at le lidt af hr. Søren Søndergaards bemærkning. Jeg tror nok, han konfererede om, hvorvidt vi skulle holde middagspause. Det kan vi godt, og så kan vi fortsætte diskussionen bagefter. Det er jeg helt med på. For det er faktisk en diskussion, der tager tid, og som bør være meget, meget grundig og måske nok ikke så sarkastisk som det, hr. Søren Søndergaard hele tiden forsøger. Det er lidt trættende indimellem.

Men det, jeg i hvert fald opfattede, var, at hr. Søren Søndergaard havde fundet ud af, at der er et problem, og at der er en hel masse jordbundne danskere, som beskæftiger sig med det her, som interesserer sig for det, som bekymrer sig om det; det var da i hvert fald noget af en anerkendelse. Samtidig skal jeg så nævne, bare for at det ikke skal stå uimodsagt, at der jo også kunne være nogle andre ting, EU-politikken, socialpolitikken og sådan nogle ting, hvor de ansvarlige har forsømt deres opgave. Bare for at det, hr. Søren Søndergaard sagde, ikke skal stå uimodsagt.

Jeg vil så bare til allersidst godt spørge: Er det at lade sig integrere i det danske samfund, når man skal læse, at ovre i City Vest i Århus er der for det første kommet vagter, der nu skal have skudsikre veste på – det er altså også noget nyt i det danske samfund. Er det at lade sig integrere, at der, når man går op og ned ad Strøget, bliver råbt luder efter danske kvinder? Er det at lade sig integrere? Og alle de ting! Er det at lade sig integrere, når voldsstatistikken klart viser ...

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er taletiden ved at være udløbet, godt og vel endda.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

For det første er det ikke noget nyt, at vi i Enhedslisten eller for den sags skyld jeg personlig ved, at der er problemer, når forskellige kulturer skal leve sammen, især i situationer, hvor det sker med dårlige udgangspunkter og dårlige vilkår.

Nu har jeg jo, jeg havde nær sagt trådt mine barnesko på B&W's skibsværft, hvor der arbejdede en meget stor gruppe af indvandrere og flygtninge. Også mange flere end de enkelte diplomater, som man havde set ude i Gentofte på det tidspunkt. Det er da klart, at det gav nogle problemer. Det gav også nogle muligheder. Det

afgørende var, hvordan man tacklede det, hvordan man forholdt sig til det.

Det er klart, at hvis man satte sig i kantinen ved hver sit bord og ikke ville snakke sammen og sagde, dem dér er nogle idioter, så ville der da komme de problemer, der følger af det. Men hvis man begynder at snakke sammen, hvad opdager man så? Så opdager man jo, at vi, folk på B&W, folk ved bordene, jo havde mere tilfælles omkring at få en ordentlig hyre, at undgå arbejdsulykker, at undgå dødsfald på arbejdspladserne, at stå sammen mod arbejdsgiverne, end vi havde i at kæmpe indbyrdes. Det er jo det, det handler om.

Men stadig væk, det er den pointe, som man ikke vil forstå i Dansk Folkeparti, for har man fattet den pointe, forstår man den pointe, så har man ingenting.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg forstår selvfølgelig godt, man er engageret i debatten, men jeg gør opmærksom på, at taletiden for korte bemærkninger er 1 minut.

Nej, det er maksimum 2 minutter alt efter hvor mange spørgere, der er, og det afgør formanden.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jamen der er altså nogle måneder endnu til den 1. maj, men jeg synes, at hr. Søren Søndergaard skal skrive sin tale ned og holde den et eller andet sted i Fælledparken, eller hvor hr. Søren Søndergaard gør det, for det var jo en 1. maj-tale, vi hørte her, og den havde ikke spor med beslutningsforslaget at gøre.

Jeg ved ikke, hvor lang tid debatten skal køre videre, men jeg må så bare afslutningsvis sige, hvis ikke jeg bliver provokeret yderligere, at nogle kalder det et kulturmøde. Hvor er det dog rørende. At der kan opstå gnidninger og problemer – jamen det er jo helt utroligt i forhold til de ting, der ellers bliver debatteret rundtomkring. Det er jo så sukkersødt, så det ikke er til at holde ud at høre på.

Men det, forslaget drejede sig om, var rent faktisk, om vi skal stoppe retskravet på familiesammenføringer. Vi er kommet vidt omkring. Jeg synes stadig væk, at vi skal stoppe det retskrav på familiesammenføringer. Det er fuldstændig uhørt, at antallet er steget så meget, som det er i år 2000, så det er stadig væk min appel, selv om den måske virker lidt underlig: at man vil være lidt positiv, måske specielt de par-

tier, som ellers siger udadtil, at de interesserer sig vildt for det her, men som nu har forladt Folketingssalen.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Så har jeg som ordførere stadig væk hr. Lars Kramer Mikkelsen og hr. Knud Erik Hansen, men jeg vil tillade mig at sige i relation til det, som fru Pia Kjærsgaard sagde, at det, vi behandler, er forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af retskrav på familiesammenføring samt nogle skærpede forsørgelseskrav. Det er, for at vi ikke skal komme for vidt ud.

Lars Kramer Mikkelsen (S):
Det er egentlig mest for, at historieskrivningen får et korrekt billede af debatten.

Det er nævnt fra talerstolen, at der skulle være givet 230 afslag på familiesammenføring i år 2000. Jeg skal blot her fra talerstolen sige, at det ikke er korrekt. Der er givet 2.660 afslag på familiesammenføringer.

Det er også blevet sagt her fra talerstolen, at vi i Socialdemokratiet ikke anerkender, at der er problemer. Jo, det gør vi da, og derfor var vi også fra regeringens side inde at lave den integrationshandlingsplan, som vi mener har været en mulighed for at løse nogle af de problemer, der er på det integrationspolitiske område. Men den himmelvide store forskel på Dansk Folkeparti og Socialdemokratiet er jo, at Socialdemokratiet ønsker integration af et åbent og ærligt hjerte, og at Dansk Folkeparti ikke kunne forestille sig at gå ind i en debat om integration, for man ønsker ikke integration på nogen som helst måde.

Det, der er Socialdemokratiets bud på integration, er at stille krav og stille krav om gensidig respekt, også for de værdier, som vi som socialdemokrater mener er det danske samfund. Men gensidig respekt betyder for os, at vi ikke skal kriminalisere hele grupper, fordi nogle få mennesker overtræder den danske lovgivning og begår kriminelle handlinger. Det er det, Dansk Folkeparti den ene gang efter den anden gør, nemlig at kriminalisere hele grupper af indvandrere. Man kriminaliserer hele grupper af asylansøgere, og man kriminaliserer hele grupper af flygtninge.

Selv om det er en debat om retskrav til familiesammenføring, så må man sige, at det igen er om ikke lykkedes, så er det dog hverken Socialdemokratiet eller andre partier her i Folketinget, der forplumrer debatten ved at drage andre ting

ind i debatten her, men det har været Dansk Folkeparti, som i én pærevælling roder tingene sammen.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Hr. Knud Erik Hansen som ordfører.

Knud Erik Hansen (SF):

Det er jo en debat, vi egentlig har haft før, og ting gentager sig. Fejltagelser gentager sig også, fejlplynsninger gentager sig også, og alligevel diskuterer vi på livet løs i denne her sag.

Når jeg har spurgt før, hvor problemet var henne, så har jeg ikke fået noget svar fra Dansk Folkeparti. Det er klart, der er nogle problemer. Der er problemer, hvis vi ikke sørger for en ligestilling; hvis vi ikke sørger for at modtage dem, som gerne vil fungere i det danske samfund; hvis vi gør noget, som betyder, at etnicitet betyder sociale problemer, så bliver det farligt.

Det er da også klart, at når vi mødes, forskellige mennesker fra forskellige kulturer, så slår det nu engang gnister. Det har det da gjort mange gange i det danske samfund. Det gjorde det da også i 1968 og i 1970'erne. Der slog det da også gnister. Der var der da også forskellige kulturer, der mødtes. Der var hele kvindekampen, hvor det slog gevaldige gnister. Der slår da gnister. Det er da rigtigt. Men det er jo gnister, vi kan tackle.

Og så får vi det billede, og det er jo det, der er det uhyggelige. Jeg vil godt sige: Hvis de 200.000 med anden etnisk baggrund i det danske samfund var kriminelle og opførte sig på den måde, som fru Pia Kjærsgaard nævner her, ja, så ville jeg sige, at så havde vi problemer. Men det er jo ikke det, der er tilfældet. Det, der er tilfældet, er, at der er nogle enkelte, som klart ikke er kommet ordentligt ind i det danske samfund, og som opfører sig på en måde, der er uacceptabel. Men det er ikke de 200.000.

Nu har vi jo måske alle sammen snakket med forskellige, men hvis jeg snakker med forskellige rundtomkring, så er det typiske svar jo, når man netop møder folk med anden etnisk baggrund: Jamen Ali er jo god nok, men det er hamovre på den anden side, der måske ikke er god nok – for det har man hørt i pressen. Så det billede, som vi oplever, at Dansk Folkeparti forsøger at tegne af ulykkerne, er dybt forvrænget.

Også tilsvarende er det for mig at se dybt ulækkert, når man i den her kamp begynder at bruge de stakkels mennesker i det danske samfund, som ikke har fået gavn af det danske vel-

færdssamfund. De har brug for hjælp, de har også brug for støtte, de har også brug for, at vi udvikler velfærdssamfundet. Men at bruge folk med anden etnisk baggrund i den sag synes jeg mindst talt er uforskammet.

Lad os vende tilbage til det, det drejer sig om. Jeg forstår ikke, at debatten i virkeligheden kan få det her omfang, den har fået. Det her drejer sig om familiesammenføring. Det drejer sig om folk. Der er en masse mennesker, der lever i det danske samfund, som godt vil have en partner at leve sammen med i det danske samfund. At det skal være dét, der giver problemer, har jeg svært ved at se. Det udelukker ikke, at der er andre problemer, men dem skal vi tage fat i på en helt anden måde end den her racistiske måde at tage fat om problemerne på.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg synes, man skal vare sin mund, ærlig talt. Men det falder tilbage på hr. Knud Erik Hansen selv.

Må jeg sige til hr. Kramer Mikkelsen, at han overhovedet ikke har forholdt sig til forslaget. Han sværtede og svovlede, brokkede sig over alt muligt andet, hvorefter han ikke forholdt sig til forslaget.

Lad mig sige at jeg selvfølgelig er interesseret i, at tingene skal være korrekte. Det, jeg fremførte med de 261, var i forhold til tilladelserne, hvor man hele tiden har snakket om stramninger, og hvor de her såkaldte stramninger altså har givet 261 afslag.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 23. januar 2001 kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Med hensyn til de øvrige møder i den kommende uge skal jeg henvise til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 19.27